

Koroški
markacisti

veselje predvsem moškega dela) zaključili z atraktivnim trebušnim plesom naših članic – novih (in bodočih) markacistk, ki je bil odličen uvod v prijetno druženje in klepet po njem.

Marija Lesjak

Markacisti Koroške ocenili delo

Odkar je v svoje roke prevzel vodenje markacistov na Koroškem Roman Močnik, se je njihova aktivnost močno povečala. Roman je znal pridobiti markaciste za še bolj zavzeto delo, več je druženja in povezovanja med posameznimi društvi, poživilo pa se je tudi delo na področju izobraževanja in usposabljanja. Letos so se koroški markacisti dobili na skupnem srečanju na Rahtelu pri Slovenj Gradcu, kjer so ocenili svoje delo za preteklo leto in sprejeli smernice za naprej.

Na srečanje so prišli domala vsi aktivni markacisti. Teh je na Koroškem 81, leta 2009 pa tretji del usposabljanja končuje še 23 pripravnikov, ki že sedaj sodelujejo pri posameznih akcijah. Še posebej so bili na srečanju veseli udeležbe načelnika za planinske poti PZS Tonea Tomšeta in predsednika meddruštvenega odbora za Koroško Draga Horjaka. Na območju Koroške vsa planinska društva vzdržujejo in obnavljajo več kot 600 kilometrov planinskih poti, pri čemer ni všteta evropska pešpot, ki jo na svojem območju prav tako vzdržujejo koroški markacisti. Večina poti je sicer v sredogorju, kjer so dela na vzdrževanju nekoliko manj zahtevna, kar nekaj pa jih je tudi v visokogorju (Peca, Raduha, Olševa), kjer bi potrebovali tudi več materialne podpore pri obnovi in vzdrževanju najzahtevnejših delov. Poseben problem je vzdrževanje evropske pešpoti. Planinska društva so se sicer zavezala, da jo bodo obnavljala in vzdrževala, vendar za to potrebujejo vsaj minimalno materialno podporo, ki

pa je območni zavodi za gozdove, zadolženi za to pot, ne nudijo.

Lansko leto so koroški markacisti na svojih poteh opravili 1300 prostovoljnih delovnih ur. Vrednost del so ocenili na 11.700 evrov. Nadomestila za izgubljeni čas markacisti seveda niso prejeli. V manjši meri so jim bili sicer povrnjeni potni stroški pa še kakšno malico so morda dobili, vse ostalo pa predstavlja prostovoljno delo, ki je vse premalo cenjeno.

V zadnjem obdobju so se posebej zavzeto lotili urejanja katastra planinskih poti. Njegov urednik Maks Kotnik je vložil veliko truda, da je zbral vse potrebne podatke in jih pripravil za vnos v računalnik. Res je, da bo treba postoriti še veliko, vendar lahko z gotovostjo trdimo, da smo na Koroškem pred drugimi, in si samo želimo, da bi bilo naše delo čim prej končano in kronano z enotnim katastrofom planinskih poti Slovenije. Markacisti se pripravljajo tudi za ureditev skrbniških pogodb za planinske poti, s čimer naj bi bilo naše delo tudi končano, omogočeno pa bi bilo tudi iz-

polnjenje določb iz nedavno sprejete tega Zakona o planinskih poteh. Tudi markacisti iz sosednjih društev so leta 2008 veliko pomagali pri obnovi poti na Peco. Pred lanskoletnim srečanjem koroških planincev in postavitvijo razgledišča na Peci so želeli planinci iz Mežice obnoviti poti na ta markantni vrh na Koroškem. Na pomoč so jim priskočili markacisti iz domala vseh sosednjih planinskih društev, še najbolj pa so se izkazali markacisti PD Mislinja, ki so za to sodelovanje na srečanju prejeli tudi posebno pisno pohvalo. Poseben problem še vedno ostaja prestavitev planinske poti iz Grohata preko Durc na Raduho. Ta obsežnejši projekt zahteva veliko prostovoljnega dela, s katerim ob zagnanosti koroških markacistov ni nobenih težav, večji problem pa je zagotovitev finančne podpore za nabavo potrebnega materiala. Upamo lahko le, da bo v prihodnjem letu PZS pokazala več poslušaja, saj so do sedaj vse naše pobude o tej pomoči naletele na gluha ušesa.

Na srečanju so podelili tudi številna priznanja in pohvale. Najprestižnejše priznanje je prav gotovo markacist leta, ki ga vsako leto podeljujejo najzaslužnejšemu članu v tem obdobju. Letos si ga je prislužil Roman Škrube iz PD Mežica. Poleg tega so podelili še nekaj drugih pohval in priznanj najprizadenejšim markacistom.

Mirko Tovšak

21. Matjažev pohod na Peco

Peca je osamel vrh med Labodsko dolino na avstrijskem Koroškem in Mežiško dolino v Sloveniji. Zaradi svoje mogočnosti in lepote je vseskozi vzbujala spoštovanje med domačini, zato so jo ljudje v svojih bajkah proglasili za domovanje mističnega kralja Matjaža, kjer naj bi spal, dokler se ne bo v najtežjih časih zbudil skupaj s svojo vojsko in osvobodil Slovence. Morda bodo ti

Pohodniki na Peco

časi prišli ravno sedaj, ko tudi Slovenija doživlja težke čase v mednarodnem in gospodarskem življenju ...

Kakor koli že, Korošci imamo Peco radi in jo spoštujemo. Zaradi tega so se Mežičani odločili, da bodo nanjo februarja vsako leto priredili množični zimski planinski pohod. Poimenovali so ga po kralju Matjažu, je pa to nadaljevanje nekdanj tradicionalnega zimskega vzpona na Stol, ki so ga morali organizatorji opustiti zaradi nevarnosti snežnih plazov. Peca običajno ni tako nevarna, še posebej iz običajne smeri preko Črne, zato do sedaj zaradi nevarnosti plazov še noben pohod ni odpadel. Organizatorji so veseli, da se pohoda vsako leto udeleži vse več pohodnikov, tako da je Peca na ta dan dobesedno okupirana s planinci z vseh koncev Slovenije in tujine.

Letos je bilo vreme organizatorjem še posebej naklonjeno. Večina pohodnikov se je na pot podala od Matjaževega doma, od koder je dve uri hoje do Doma pod Peco, nato pa še uro in pol do Kordeževe glave, ki je tudi najvišji vrh te gore. Tisti, ki so se letos podali na pot v zgodnjih jutranjih urah, so do planinskega doma hodili v soncu, prav tako proti vrhu, le da je bil zgoraj zelo močan veter, ki je pohodnike ob sunkih dobesedno prestavljal na poti. No, kasneje so se vremenske razmere izboljšale, bilo je manj vetra, res pa na vrhu ni bilo sonca in nekateri so se znašli celo v snežnem meteužu. Vsekakor nobenemu pohodniku ni bilo žal sobote, ko se je podal na ta vrh, saj je bila pot kljub obilici snega dobro nadelana in so se do vrha lahko povzpeli tudi kondicijsko manj pripravljeni pohodniki. Predsednik mežiškega planinskega društva Vili Blatnik nam je zaupal, da so skupaj zabeležili med 600 in 800 pohodnikov, bili pa so iz vse Slovenije, pa tudi iz sosednje Hrvaške, Avstrije in celo Madžarske. Veseli smo tudi, da tokrat med pohodniki ni bilo nobenih zdrsov ali zdravstvenih težav, tako da prevalskim gorskim reševalcem in predstavnikom gorske policije ni bilo treba posredovati. Med pohodniki smo zasledili našega starega prijatelja, Bloudkovega nagradjenca Adija Vidmajerja, ki mu ob tej priložnosti tudi Korošci iskreno čestitamo za nagrado.

Mirko Tovšak

»Osemdeseta so b'la leta ...«

Podnanos 2009, dvajseta obletnica tekmovanja MIG

Ja, ni veliko stvari, ki bi mlade držale skupaj celih dvajset let. Starejši bodo ob tem zagotovo dobili dobrodošen nasmešek, predvsem kakšna dedek in babica, če bosta ravno sedla h kosilu ob zlati poroki. Pa vseeno je dvajset

let za mlade toliko, da jih iz majhnega zavitega hlebčka s kriččimi glasilkami prelevi v mlade in že samorasle planince. Ali če želite, da od vnožja hriba pridemo tja nekam na plano, od koder so kot na dlani vidni vrhovi našega življenja. In tako je tudi tekmovanje Mladina in gore skozi vetrovne razmere prikmarilo do svojega dvajsetega jubileja. Ampak tokrat zares vetrovne – zbrali smo se namreč v Podnanosu.

Tovrstne prireditve vedno znova postrežejo s prav posebnim nabojem. Prezaposleno organizacijsko osebje se vsake toliko ustavi, spremeni smer, pa si spet premisli in hiti naproti najpomembnejšemu opravilu v tistem trenutku. Mladi fantje si na vso moč prizadevajo utišati piskajoč mikrofon. Tekmovalci ... eni napol v snu sedijo na tribuni, za druge se zdi, kakor da so prišli zaradi košarkarskega turnirja. Mentorji se pozdravljajo,

dobrikajo in že načenjajo znane stanovske trače, »ta pomembni« pa se rokujejo z vsemi po vrsti, pa najsi jih poznaejo zares ali samo na videz.

In tako vso zbrano srenjo prekine uradna napovedovalka, ki vsaj za trenutek vzbudi pozornost vseh prisotnih, iz ust mentorjev pa se zasliši »psst«, ki komajda uide mimo kazalca, zdaj na levo, zdaj na desno. In vse se začne. Tokrat so nas pozdravili otroški pevski zbor podružnične šole Podnanos, mlade plesalke, predsednik PZS, predstavnica Ministrstva za šolstvo in šport, župan občine Podnanos, predsednik njihovega planinskega društva in še bi lahko naštevali, če bi verjeli, da je kdo izmed tekmovalcev sploh slišal vse te ubrane besede, ki so preko zvočnikov odmevale po dvorani.

Res so misli, ki se podijo po glavi pred tovrstnim tekmovanjem, nerazložljive in nedoumljive. Če bi jih želel opisati z

3. mednarodni festival gorniškega filma
3rd International Mountain Film Festival
16. – 20. marec 2009
Domžale – Ljubljana

Društvo in Gorniki Koroški
Mountain Climbing Association

kino

cankarjev dom